

Csongrádon kívül Torontálban, Temes-megyében, Csanádban, Bácskában a legtöbb vidéken vihar tört ki és okozott több-kevesebb kárt.

Valószínű, hogy országos vihar volt a mai és félni lehet attól, hogy sok millió a kár . . .

Könyöt Broth.

Great Amerik. Cirkusz.

(Saját tudósítónktól.) A program sokszínű, primitív nyomású fedellén ez a pompás cím ékeskedik. Egyébként annyi rajta az ákom-bákom, a rajz, a figura, a cirkuszi komédiák színes, de izléstelen megrögzítése, hogy az ember önkéntelenül a gyerekek kockajátékára gondol, amikor a kockákat egymás mellé rakta. És bizony végignévezve a „Könyöt Broth Great Amerik. Cirkus” egy előadását, rezignáltan vagyunk kénytelenek megállapítani, hogy a reklám épp oly merészen jölkalandozik attól, amit a cirkusz nyújt, mint a kockajátékok rajzai a való élet lehetőségeitől. A program címlapját azonkívül öt fénykép ékesíti, név szerint: Mr. Leopold Könyöt, Mr. Sándor, Mr. Adolf, Mr. Arthur, Mr. Alfons. A teljes műsor:

Műsor ára 20 fillér. Műsor ára 20 fillér.

Műsor.

I. Rész: 1., 2., 3. Zeneszámok. 4. Tandem 8 lóval, lovagolja cowboy. 5. The 3 Letlik acrobata-equilibrista, jelenet lóval és kutyákkal. 6. The Bokromas zsonglőrök lovon. 7. Miss Gertrude iskolalovarnő. 8. Kómikus jelenet. 9. Könyöt Arthur ig. szabad idomításai. 10. Mr. Radotzki, csodamedvék. 11. Wild-West, amerikai élet egy farmon, Mr. Alfons Könyöt és csapatának csodálatos céllövészetével.

10 percnyi szünet. (Kérjük fordítani.)

A páholytulajdonosok, valamint az I. és II. helyen ülő nagyrédmű közönség a szünet alatti időben az istállókat és különböző állatokat megtekinteni.

Szünet közben menjünk a Büffébe.

II. Rész. 12. Zene. 13. Az élő golyó (?) 14. Könyöt Adolf igazg. iskolalovaglás. Tangó táncoló iskolalovával. 15. Kis Tinike, mint huszártiszt. 16. The 3 Lagada, kínai játékok. 17. 8 Könyöt lovagló jelenete. 18. Mr. Smergl elefántjaival. 19. Dummer August Kiki zsiraffjával. Paródia. 20. Cowboy-posta 8 lóval. 21. Zárinduló.

A cirkusz már elment, a tegnap esti előadáson elég izléstelenül, ugyszólván a közönség feje felől szedték föl a sátozt. Üzleti sánszaikat hát nem bolygatjuk, ha most elmondjuk, hogy valamit kellene tenni az ily vállalkozásokkal. Rettenetes, ahogy rontják az izlést, Mennyi humbuggal és meddő erőfeszítéssel dolgoznak. Megérkezésük előtt annyira teletármázzák a várost, hogy az ember minden lépésénél egy-egy cirkusz-reklámba üti az orrát. A vendéglő, a kávéház, az étterem, a divatárus, az uszoda, portéka helyett azzal kínál, hogy jön a „Könyöt Broth Great Amerik. Cirkus”.

Nahát ezt a Könyötöt meg kell nézni. Az első három szám — amint látod, tisztelt olvasó, a műsorból — zene. Azután a többi szám. Bár a műsoron feltüntetve sehol nincs, hogy a műsorváltoztatás joga fentartva, öröm, ahogy a műsört változtatják. Primitív dolgok, aminőkkel gyerekkorunkban sikerült ambícióinkon, kedélyünkön érzéseinken rontani. Csak a kötél-táncosnő hiányzik. Az a kötél-táncosnő, aki — akkor úgy láttuk — annyi gráciával lebegett a kifeszített dróton. De itt van a Wild-West, amerikai élet egy farmon — fehér alapon sárgára festett indiánusokkal. Itt van az indiánusokkal zavartalan barátságban 3—4 hamisítatlan néger, persze nem azokból, akik méltóképen reprezentálják ennek a fajnak nagyszerű, de ma még szunnyadó intellektuális erejét. És itt van egy pár lovas és lovasnő és ezek

együtt olyan céceót esapnak azon a eimen, hogy az amerikai életet mutatják be egy farmon, aminőhöz fogható, az emberek jóhiszeműségére számító bormirtságot cirkuszban is ritkán látni.

Ki kellene végre pusztítani ezeket a nagy lármával dolgozó, de silány és ártalmas szórakozási alkalmakat. A közönség vegyen magának elégtételt és szabja meg szórakozási színvonalát. Nem szabad tétlenül nézni, hogy a dummeraugusztok számtalan humorá továbbra is megfertőzze a levegőt és cirkuszi mutatványok alkalmat szolgáltatassanak a legsilányabb emberi inferioritások nyilvános töbzódására.

Caillauxné és

a pletyka-hercegnő.

— Még mindig a zöld okirat. —

(Saját tudósítónktól.) A pör harmincadik napján államtitkok, egyesületek és budoártitkokkal s ebből az egyesülésből valami vad erotika izgató illata árad. A zöld okmány, a rejtelmes document vert nem hagyja nyugton a tömegeket, noha *Herbeaux* főállamügyész kijelentette, hogy a *zöld okirat nincsen*, tehát ne tétessék róla említés. *Albanet* elnök maga is *elintézettnék* tekinti a dolgot és *Labori* védő ugyancsak. Nem így *Chenu*, *Calmette* örökösének képviselője, ő sikarszáll a zöld okmányért és követeli, hogy adják ki. Most már ő kezd népszerű lenni, mert úgy tudják, hogy ez a letagadott irat mérhetetlen szenzációkat rejtget.

Apró pikantériák híján sem szűkölkodik a tárgyalás. Tipikusan párisi pletyka-hercegnő került tanunak a bíróság elé: *Mes-sague Estradere* asszony. A hercegnő kicsit idősebb, bőbeszédű dáma, bejáratos a legelőkelőbb párisi szalonokba s amit itt megtud, azt szorgalmasan hordja — nem a következő szalonba — hanem a nagy nyilvánosság elé. Be is vallotta a bíróság előtt, hogy a Caillaux-ügy kudarcai miatt kénytelen volt megválni tisztségétől, a Figaronál viselt *nagyvilági hírek szerkesztőnői* állásától.

— Egy barátnőm szalonjában — loesogott a pletyka-hercegnő — találkoztam Caillauxnéval. Nagyon panaszkodott Gueydan aszszonyra, aki mindenütt házal Caillaux leveleivel. Enre Calmette kért, hogy hozzam össze Gueydanéval, de nem sikerült, pedig harmincezer frankot kínált a két levélért.

A tanuvallomásokból kitűnik egyébként, hogy Caillauxné a merénylet elkövetése előtt egyáltalán nem az a nyugodt és megfontolt teremtes volt, akinek a vádirat bemutatja. Izgatott volt, krétafehér és a szeme, mint a holdkórosé, bolyongott izgalmas messziségekben. A fegyverszakértő szerint csakugyan magától sültetett el a revolver, mint azt az exminiszterné az első napon vallotta. Akkor derűtséget keltett, most bólogat a hallgatóság, hogy úgy van.

Nagyon kedves és jellemző a francia kereskedő finom reklámérzéke, hogyan vallott a fegyverkereskedő, akinél Caillauxné a revolvért vásárolta:

— Hogy hat lövés közül három talált — magyarázta a kitűnő boltos — nem feltűnő. Az olyan kiváló gyártmány nál még nagyobb rekordok is könnyen elérhetők.

A közönség derült, a bírák mosolyogtak s még a szigorú Chenu ábrázata is engedett a zordonságából.

A horvát bán u'azása. Skerlec Iván

báró horvát bán tegnap este tíz óra huszonöt perckor titkára Havlicsek dr. kíséretében Budapestről Zágrábba visszautazott.

Ungár Benő

szállító

Szeged, Jókai-utca 1. sz.

Telefon 34.

Butorszállításokat helyben és vidékre, beraktározást száraz raktár helyiségben eszközöl

Vizmizériák a végtelenségig.

— Még mindig elzárják éjszaka a vízcsapokat. —

(Saját tudósítónktól.) Az a nemtörődömség, amellyel Szegeden a legégetőbb közszükségleti dolgokat kezelik, kezd szinte határtalanná válni. A szegedi vizmizériák kérdése elmaradhatatlan nyári problémává fajult a tekintetes tanács jóvoltából. Mindenki tudja, hogy nem kellene a szomszédba menni, ha ezt adatokkal akarnók megerősíteni, mert a vizmizériákból bőségesen kijut mindenkinek a saját portáján is.

A közönség már belefáradt az örökös zugolódásba. Addig-addig hagyta panaszkodni, deputációzni, gyülekezni a tanács, míg végre kimerült, elhallgatott és most csöndesen tűr és fizeti a drága vízdíjakat. Valósággal szemfényvesztés, amit ezzel a vizüggyel művelnek. Rendszerint tavasz elején beledobják a kérdést a közhangulatba, és bár akkor még hire-hamva sincs a kánikulának, javaslatokon hzzadnak, bizottsági üléseken szónokolnak, szakemberekért utaznak és szakembereket utaztatnak, közben föbblik a mumus: a vizóra, mintha azt akarnák mondani: legyetek csöndben, mert ha nagyon lármáztok jó vízvezeték és megfelelő mennyiségű víz után, a miniszter még rátok parancsolja a vizórát s akkor ott van a város, ahol most, lesz vizórája, de nem lesz vize.

A kánikulának ebben az erős szezonjában azonban ismét olyan tűrhetetlenek az állapotok a lakosság vizellátása körül, hogy szinte csodálatos, hogy nem törnek ki forrongásban a tanács ellen, amely persze nem érzi az állapotok tarthatatlanságát, hiszen — Szatymazon, vagy külföldön nyaral és nem itthon. Nekik mindegy, folyik-e a vízvezeték, vagy sem, van-e elég víz, van-e minden időben és mindenütt a városban? Mert hogy a vízvezeték rosszul folyik — ha ugyan folyik, — hogy nincs elég víz, hogy nincs minden időben és nem mindenütt a városban, erre a példák hosszú sorát tudnók fölemlíteni megint aminthogy néhány hét előtt számos olyan esetet közölt a *Délmagyarország*, amelyekből mindez nyilvánvaló s a melyek mind csak azt igazolják, hogy a hatóság nemtörődömsége csakugyan nem ismer már határt. Csak egyetlenegy dolgot — semmi többet — teszünk most itt szóvá, hogy gondolkozzanak csak rajta azok, akik a közönség igényeinek kielégítéséről gondoskodni tartoznak: *tűrhető-e és felelősségük teljes tudatában engedik-e most, a legforróbb nyárban, fenntartani azt a mindenkor rossz és lehetetlen tanácsintézkedést, hogy a vízcsapokat éjszaka az egész városban elzárják*. Mert ezt az intézkedést még mindig nem szüntették meg, noha akkor, amikor ideiglenesen életbe léptették, az volt a megállapodás, hogy „csak a nyári hónapokig tart” és nem tovább. Kérdezzék csak meg a tanácsos urak a tisztí főorvost, vajjon nem közegészségellenes-e az ebben a rekkenő hőségben, hogy a közönség éjjelenként csak úgy juthat vízhez, ha nappal elraktároz néhány litert és ezt a fölmelegedett, állott vizet kénytelen éjszaka ivásra, mosakodásra, ahol beteg van a háznál, borogatásra és minden egyébre használni? Kérdezzék meg a tűzoltóparancsnokot, vajjon tűzbiztonság szempontjából megengedhető-e és kérdezzék meg bárkit, akit csak kompetensnek tartanak, hogy tűrhető-e ez az állapot egy olyan városban, amely százhuszezer főnyi lakosságot számlál, mellesleg az ország második városa.

Külföldiek, ha idejönnének és a város nevezetességei között a tanács ezt is bemutatná nekik, furcsa fogalmaik lehetnének az ország második városáról. Ha fejére lehet valamit olvasni a tanácsnak, ugy ez első és legnagyobb bűne. Emlékezzünk csak, amikor Kaylinger Mihályt lehozták Szegedre, hogy mondjon véleményt, mivel csittították el a zugolódó közönséget. Azzal, hogy miután